

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζον τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάξῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἄλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζον, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμουν διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἄλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζον ;
- Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λημονεῖς, ἀδελφε, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;
- Ὡ, καλὰ λές ! . . .
- Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότερα, διηγήματα ποικίλα, δραματικά, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἔθρα εὐληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμῆνα, βιογραφίαι μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιεργον μὲ φαίνεται πῶς ἕως τῶρα δὲν τοὺς ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιὰ σου.
- Ἐχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.
- Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοὺ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμὴν, ἂν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ τὴν καὶ σπεύσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν κατὰπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρέχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εικόνων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματωφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρης, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυροποῦλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μὲν, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου

Εἰς Ἀθήνας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπαιτίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμένου Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 5. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἕκαστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λσπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.— 20

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουλίου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 20

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 145]

III

Ἡ κακολογία δὲν εἶνε οὔτε τῶν μικρῶν οὔτε τῶν μεγάλων πόλεων ἀποκλειστικὸν προνόμιον. Παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ ἄνθρωποι ἀγαπᾶσι νὰ κακολογοῦν, πολὺ ἢ ὀλίγον τὸν πλησίον των. Τοῦτο συνέβαινε, ἐννοεῖται, καὶ εἰς τὸ Διὰ, ὅπου τὸ ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς Μανωλίας εὐρίσκετο εἰς τὸ στόμα τῶν μοχθηρῶν, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς αἰθούσας τῆς ἀκτῆς :

«Τὸ πέρνον λοιπὸν δι' ἀλήθειαν οἱ Μορδάς τὸ παρωπίμιον τῆς κόρης των καὶ πιστεύουν σοβαρὰ ὅτι κανεὶς πριγκηψ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον ;» ἔλεγε γηραῖά τις κυρία πρὸς τὴν γειτόνιά της.

— Τί σας κάμνει νὰ το ὑποθέτετε ; ἤρώτα ἡ ἄλλη.

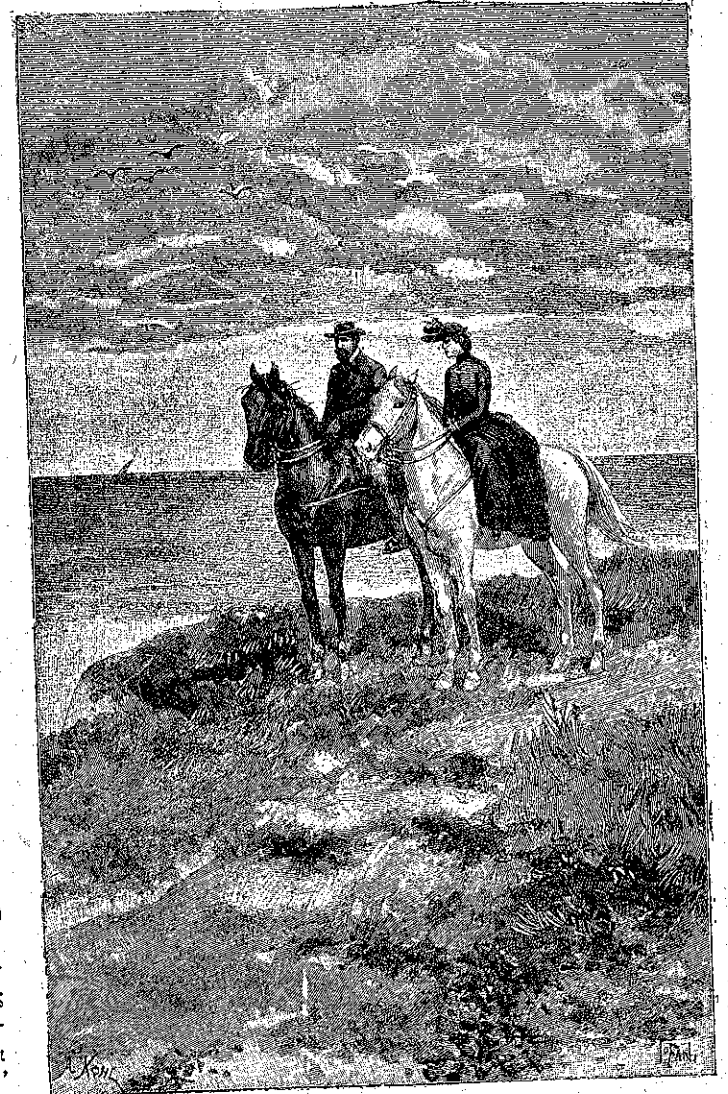
— Πῶς ; δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐτυχία ἀπέκρουσε φέτος τρεῖς λαμπρὰς προτάσεις ; Δέν τὴν ἐζήτησεν ἕνας λαμπρὸς μηχανικός, ἕνας κόμης, καὶ ἕνας πλούσιος Ἄγγλος, περίφημος εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὰ ἄλογά του ; Ἄς προσέξῃ ! ὅποιος εἶνε πόσον ἀκατάδεκτος τὴν παθαίνει ἐπὶ τέλους ! Ἄλλὰ ποῖός το ξεύρει πάλι, εἶνε τόσον ἰδιότροπος πού εἰμπορεῖ καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὑπανδρευθῇ Ἐφαντάσου κόρη στὴν ἡλικίαν της καὶ νὰ μὴ πατῇ στὸ Καζινο ! Ἄν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, οἱ γονεῖς της θὰ τὴν ἐπήγγιζαν βέβαια, διότι καθὼς λέγουσιν, ὅτι θέλῃ αὐτὴ γίνεσθαι ἐστὸ σπῆτι.

— Καὶ αἱ φίλαι της ὅμως, αἱ δεσποινίδες Ροσμπριζὲ καὶ Μπρεβάλ, δὲν εἶνε περισσότερον φιλόκοσμοι ; παρετήρει ἡ ἄλλη κυρία.

— Ἡ κόρη τοῦ πρῶην συμβολαιογράφου εἶνε ἀκόμη φιλόσθενος, ἔπειτα δὲν εἶνε ὄρατα ὅσον αἱ ἄλλαι. Ὡς πρὸς τὴν ὄρανήν, ποῖος σας λέγει ὅτι μ' εὐχαρίστησιν της ἀφίγει τόσας ἑορτάς ; Ἡ δεσποινὴς Μορδάς ὅμως ἐπιβάλλεται εἰς ὅτι λέγει, εἰς τὸν κύκλον της θεωρεῖται χρησμός. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν θέλει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύκλον. Αἱ ἀνεψαῖά μου τὴν προσεκάλεσαν ἕως τώρα εἰς ὅλας τὰς συναστροφάς καὶ δὲν ὑπέγγε παρὰ μόνον εἰς μίαν !

Ἐν τούτοις ἡ πριγκηπίσσα Ροζάλβα ἐσκέπτετο ἤδη περὶ γάμου, ἀλλ' ὄχι τοῦ ἰδιοῦ της. Ἦδη ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ὁ τοῦ Ρολάνδου μετὰ τῆς Ἀλίκης εἶχεν ἀποφασισθῆ. Ἐπειδὴ ὅμως σοβαρὰ αἰτία ἀπηγόρευον τὴν τέλεισιν του πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεως τῆς ὄρανης, τὸ πρᾶγμα ἐτηρεῖτο μυστικὸν καὶ εἰς τὴν Μανωλίαν καὶ εἰς τὴν Σιμόνην, περιβάλλον διὰ θελήτρου ἰδιαιτέρου τὸν κύκλον τῶν κατοίκων των.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὴς Ροσμπριζὲ συνεπλήρωνε τὸ εἰκο-

Ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο, ἐνὸς τὰ ἔλογά των ἐπεριπάτουσιν σιγᾶ (Σελ. 155. στήλ. 4.)

στὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου ἡ εἰδησις ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ, καὶ τέλος δὲ ὠρίσθη καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς τελετῆς.

Ἐν ᾧ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ, μετὰ τῶν μελλονύμφων, ἀφιερῶνουν σχεδὸν ὅλον αὐτῶν τὸν χρόνον εἰς τὴν διακόσμωσιν τοῦ πύργου Ροσμπριζὲ, ἡ Εὐτυχία καὶ ἡ Λουκία εἶνε ἀχώρισται. Συχνὰ μάλιστα μένουσιν μόναι, διότι ἡ κυρία Μορδάς βοηθεῖ τὸν σύζυγόν της, καταγιγόμενον εἰς μέγα τι-

σύγγραμμα περί τῶν ἀποικιῶν καὶ ἐπειγόμενον νὰ στείλῃ τὰ πρῶτα χειρόγραφα εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Κατὰ τὴν πρῶτην ἀνάγνωσιν τῆ ἐφάνησαν ὀλίγον μακρὰ αἱ σοβαραὶ παρατηρήσεις τοῦ προλόγου· ἀλλ' ὅταν ἐπροχώρησεν, αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς τῆς νεότητος ἀφύπνισθησαν, καὶ τὸ σύγγραμμα ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ τῶν ἀναμνήσεών της καὶ τῶν ἀνεκδότων της, κατῳρίωσε νὰ γίνῃ συνεργάτρια τοῦ συζύγου της καὶ καμμίαν φορὰν μάλιστα κρατεῖ πλησίον τοῦ τῆν γραφίδα, λαμβάνουσα σημειώσεις ἢ ἀντιγράφουσα χωρῖα ἐκ τῶν βιβλίων τὰ ὅποια παρέχουν εἰς τὸν κ. Μορδάς πληροφορίας διὰ τὸ ἰδικόν του. Συχνὰ ἢ ἀτυχῆς κρεὼλη, τόσον ὀλίγον συνειθισμένη εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀσχολίας, αἰσθάνεται κόπον, χωρὶς νὰ το λέγῃ, καὶ περιμένει ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας θὰ τελειώσῃ καὶ θὰ ὑπάγῃ νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὴν πολυθρόναν της—θέσις τὴν ὅποιαν, ὡς γνωστόν, ἀνέκαθεν ἠγάπα ἡ κυρία Μορδάς.

Μίαν ἐσπέραν, μετὰ τὸ γεῦμα, οὕτως ἐξηπλωμένη, ἤκουσε τὸν σύζυγόν της, ὁ ὅποιος καθήμενος πλησίον τῆς τῆ ὠμίλει περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. Ἦλθε λόγος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τοῦ Ρολάνδου, περὶ τῆς Εὐτυχίας καὶ τοῦ μέλλοντός της.

«Ἄ, τί κρῖμα, ἀγαπητέ μου, νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ σταματήσῃ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς. Θὰ ἦτο τόσον λαμπρὸν νὰ τὴν κρατήσωμεν πολλὸν καιρὸν ἀκόμη πλησίον μας! Εὐτυχῶς που εἶνε ἀκόμη πολὺ νέα.

— Ὅσον νέα καὶ ἂν εἶνε, βλέπεις ὅτι πολλὰς φορὰς ἕως τώρα ἐζήτησαν νὰ μᾶς τὴν πάρουν, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος. Οἱ γαμβροὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν βέβαια κατὰλληλοι· ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι σήμερ' αὐριον εἴμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ καὶ κανένας καλὸς καὶ τότε, χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς μας, πρέπει νὰ κάμωμεν τὴν θυσίαν νὰ τὴν χωρισθῶμεν.

— Δὲν ἐσκέφθησ ποτὲ ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερα, ἂν ὁ μέλλων γαμβρός μας μᾶς ἦτο γνωστός ἀπὸ πολλὸν καιρὸν καὶ ἂν τὸν ἠγαπῶμεν πρὶν τοῦ δώσωμεν αὐτὸν τὸν τίτλον;

— Βεβαίως. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ὑποψήφιοι τοῦ εἶδους τούτου δὲν εἶνε πολυάριθμοι. Ποῖον ἔχεις ὑπ' ὄψει σου, ὀμιλοῦσα οὕτω;

Ὅμιλῶν ὁ κ. Μορδάς ἐμειδία.

«Ποῖον ἄλλον, παρὰ ἐκείνον τὸν ὁποῖον σκέπτεσαι καὶ σύ; Τὸν Μάξιμον Μπρεβάλ.

— Εἶνε πολὺ νέος ἀκόμη καὶ ἡ περιουσία του εἶνε μικρά.

— Naί, ἀλλ' ἡ ἀτομικὴ του ἀξία εἶνε σημαντικὴ.

— Αὐτὴ δὲν λογαριάζεται, ὅταν πρόκειται νὰ κανονισθῶν τὰ ἐξοδα μιᾶς νέας οἰκογενείας.

— Ἄς ἐξοδεύωμεν ἡμεῖς ὀλιγώτερα διὰ νὰ τὸν βοηθῶμεν. . .

— Ὅμολογῶ ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς μοῦ ἀρέσει καὶ τὸν ἐσυλλογίσθη πολλὰκις. Τὰ ἠθικὰ προτερήματα τοῦ νέου εἶνε ὅποια θὰ ἠγχομένη νὰ εἶχε ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον θὰ παρεδίδομεν τὴν θυγατέρα μας. Ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸν ζήτημα, τὸ ὅποιον ἀνέφερα, ὡς δυσκολίαν μᾶλλον παρὰ ὡς ἐμπόδιον, δὲν εἶνε τὸ μόνον, τὸ ὅποιον μὲ κάμνει νὰ διστάζω. Ὁ ἀξιοματικὸς μετατίθεται πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ. Σήμερον ὁ Μάξιμος ἐλπίζει νὰ μείνῃ εἰς τὸ Δινάρ' ἀλλ' ἂν αὐριον ἐξαφνὰ τὸν μεταθέσουμ μακράν, δὲν θὰ χωρισθῶμεν ἐντελῶς τὸ παιδί μας;

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς τῆς Εὐτυχίας εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐπαλλεν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

«Κάθε πρᾶγμα, ὅσον καλὸν καὶ ἂν εἶνε, ἔχει καὶ τὴν κακὴν του ὄψιν, ἀγαπητέ μου Γάστῶν, ἀπήντησεν ἡ Κοραλία. Ἄλλως διαθέτομεν ἐδῶ τὸ μέλλον δύο νέων, οἱ ὅποιοι εἴμπορεῖ καὶ νὰ μὴ συλλογίζονται ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Naί, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκτιμῶνται ἀμοιβαίως καὶ ὅτι οἱ χαρακτῆρες τῶν συμφωνοῦν, διέκοψεν ὁ κύριος Μορδάς.

— Κ' ἐγὼ το πιστεύω» ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του, καθ' ἣν στιγμὴν ἦνοιγεν ἡ θύρα καὶ ἐπεφαίνετο ἡ Εὐτυχία διὰ νάναγγεῖλαι ὅτι ἤρχοντο οἱ Μπρεβάλ μετὰ τὸν Ρολάνδον καὶ μετὰ τὴν νύμφην, διὰ νὰ περάσουσ τὴν ἐσπέραν μαζί, κατὰ τὸ σῆμα.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ γάμος τοῦ Ρολάνδου Καλονῆ ἦτο γεγονὸς τετελεσμένον, καὶ ὁ παλαιὸς πύργος τῶν Ροσμπριζε ἦνοιγεν ὅλα του τὰ παράθυρα εἰς τὸν ἥλιον καὶ προσελάμβανε ὄψιν χαρμύσεων καὶ ἐβαλλον ἄνθη περὶ αὐτόν, χαιρετίζοντα τὸ νεαρὸν ζεύγος, τὸ ὅποιον θαπέδιδε τὴν χαρὰν καὶ τὴν φαιδρότητα εἰς τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σκοτεινὴν καὶ πένθιμον ἐκείνην κατοικίαν.

Ὁ γηραιὸς δασοφύλαξ καὶ ἡ σύζυγός του κοντεύουν νὰ πετάξουν!

Ὁ ὑπολοχαγὸς Μπρεβάλ, ἔλθων διὰ νὰ παραστῇ ὡς παρὰ νυμφος εἰς τοὺς γάμους τοῦ φίλου του, ὡς τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Τύνιδα, ἔφερεν ὡς βεβαίαν τὴν εἰδησιν τῆς προσεχοῦς μετασεώς του εἰς τὸ Δινάρ'. Τῷ ὄντι δὲ τὸν Αὐγουστον ἐπανῆλθε καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν εἰς τὴν Μανώλιαν συνέβη λυπηρὸν τι: ἡ γηραιὰ Λίνα προσεδλήθη ὑπὸ παραλυσίας. Ἡ προσβολὴ ἦτο ἰσχυρά, ὁ δὲ ἰατρὸς οὐδεμίαν εἶδεν ἐλπίδα περὶ θεραπείας.

«Ἡ κατάσταση αὐτῆς εἴμπορεῖ νὰ

παραταθῇ, ἔλεγε, πολὺ ἢ ὀλίγον, ἀνελόγως τοῦ διαστήματος, τὸ ὅποιον θὰ μεσολαβήσῃ μέχρι τῆς δευτέρας προβολῆς. Εἶνε δὲ ὀλίγον πιθανὸν ὅτι θὰ χρειασθῇ καὶ τρίτη, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.»

Ἡ κυρία Μορδάς καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐλυπήθησαν βαθέως διὰ τὴν κατάστασιν τῆς μαύρης τῶν, ἡ δὲ Εὐτυχία, βλέπουσα τὴν ἀποστροφὴν τὴν ὅποιαν αἰλευκαὶ ὑπηρετρία ἐξεδήλουν πρὸς τὴν μαύρην, ἀνέλαβε νὰ τὴν περιποιήσῃ αὐτὴ ἡ ἰδία.

«Θὰ κάμω ὅ,τι ἔκαμεν ἡ θεῖα Θερεσία, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν πατέρα της, ὁ ὅποιος ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε κουρασθῆ ἔπειτὰ ξεύρετε τί ἦτον ἡ Λίνα διὰ τὴν μητέρα καὶ δι' ἐμέ.»

Ἡ Λίνα κατεφίλει ἐνίοτε, ὅταν ἐπιησίαζον τὰ χεῖλη της, τὰς μικρὰς χεῖρας αἱ ὅποια τὴν ἐνέδουν.

Κατεσκεύασαν διὰ τὴν ἀσθενῆ ἐν ἀμάξιον ἐλαφρὸν καὶ χειροκίνητον, διὰ τοῦ ὅποιου ἡ δεσποινὴς Μορδάς τὴν περιέφεραν ἀνά τὰς δειροστοχίας τοῦ κήπου, ἡ τὴν ἐκάθιζεν εἰς τὴν σκιάν πρὸ τῆς θαλάσσης, τὴν ὅποιαν διήρχετο ὄρας ὀλοκλήρους θεωροῦσα. Μίαν ἡμέραν, ἀποκαλοῦσα ἀκόμη τὴν νεαράν της κυρίαν «μικράν της πριγκήπισσαν» τῆς εἶπε:

«Θυμᾶσαι ποῦ σ' ἔφερα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἐκαθήμεθα ἐδῶ καὶ αἱ δύο, γιατί ἀγαποῦσες νὰ βλέπῃς τὰ κύματα, ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ τὴν πατρίδα μου; Δὲν εἶδινες καμμιά προσοχὴ οὔτε ἐπὶ κρῦο, οὔτε ἄρα ἄγερα, οὔτε ἐπὶ βροχὴν; Ἔτσι ἐκινδύνευες νὰ ρρωσθήσῃς, μικρούλά μου ἀθῶα, ἀλλὰ ἡ Λίνα σου ἦτοι ἐκεῖ καὶ σ' ἐπρόσεχε καὶ ἐτρέπε τόσον γρήγορα μαζί σου ποὺ τὸ κακὸ δὲν μποροῦσε νὰ σε φθάσῃ. Ἡ Λίνα τώρα δὲν εἶνε ἱκανὴ γιὰ τίποτα, καὶ ὅμως ἡ Λίνα ἤθελε νὰ προσέχῃ πάντα τὴν ἀγαπημένην της κοκκωνίτσα!

— Ἐνοια σου, μή σε μέλη! ἀπεκρίθη ἡ Εὐτυχία. Τώρα δὲν ἔχω περὶ τὴν ἀνάγκη σου.

— Κοκκωνίτσα μου, ἄκουσε. Ἡ γερὴ μαύρη σὲ λίγο ἀκόμη θὰ πεθάνῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ πολὺ, καὶ εἶχε τόσα πράγματα νὰ σου πῇ. Ἄχ! πῶς ἤθελε νὰ ξεύρῃ, γιὰ νὰ τὸ πῇ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν λευκὴν δεσποινίδα, τὴν θεῖα Θερεσία, τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ θὰ γίνῃ σύζυγός σου!

— Ὡ Λίνα μου, γιὰ νὰ τὸ μάθῃς, πρέπει νὰ ζήσης ἀκόμη πολλὰ χρόνια.

— Μὰ ἐγὼ τὸν ξέρω ἐκείνον ποὺ θέλει νὰ πάρῃ τὴν κοκκωνίτσα. Εἶνε καλὸς ἐκεῖνος, εἶνε τρυφερός, ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφούλα του. Δὲν εἶνε ἀκατάδεκτος ἐκεῖνος, τῆς χαμογελά τῆς Λίνας. . . Εἶνε γενναῖος, ἂν τὸν Ρολάνδο ἐκεῖνος καὶ εἶνε εὐμορφὸς ἐ-

πάνω ἐς τὸ ἀλόγόν του ποὺ τὸ κάμνει νὰ περᾷ ἀπὸ ἐδῶ, γιὰ νὰ βλέπῃ συχνὰ τὴν πριγκήπισσα Ροζάλβα!

Ἡ Εὐτυχία ἡ ὅποια δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ γελάσῃ μετὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Λίνας, ἐκοκκίνισεν ἀκούσασα τοὺς τελευταίους τῆς λόγους, καὶ εἰς μάτην ἐζήτηε τί νὰ τῇ ἀποκριθῇ, ὅταν εἶδε τὸν κύριον Μορδάς ἐρχόμενον πρὸς αὐτήν.

«Εἶσαι ἐτοιμῇ, κόρη μου; τῆς εἶπε. Σελλώνουν τὰ ἄλογα.

— Μία στιγμὴ, νὰ φορέσω τὴν ἀμάξιον μου.»

Προσεκλήθη ὁ Ἀγῆνωρ διὰ νὰ μεταφέρῃ τὴν θεῖαν του εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ μίαν ὄραν κατόπιν ὁ Κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Μορδάς εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψώματος, ἔχοντες ἐνώπιόν των τὸ ἀπέραντον πέλαγος. Ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο, ἐν ᾧ τὰ ἄλογα τῶν ἐπεριπάτων σιγά. Ἡ ἰδία σκέψις κατεῖχε τὸν νοῦν τῶν ὁ πατὴρ ἐσυλλογίζετο τὴν συνουσίαν τὴν ὅποιαν εἶχε κάμῃ πρὸ τινῶν ἡμερῶν μετὰ τῆς κυρίας Μορδάς, ἡ Εὐτυχία ἐσυλλογίζετο ἐκεῖνα τὰ ὅποια πρὸ μικροῦ τῆς εἶπεν ἡ Λίνα. Καὶ ἐξαίφνης, στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα της, τῆς εἶπε:

«Μπαμπᾶ, τί σκέπτεσθε περὶ τοῦ γάμου μου μετὰ τὸν Μάξιμον Μπρεβάλ;

Ὁ κύριος Μορδάς δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἀπτόμοτον τῆς ἐρωτήσεως. Ἦξευρε τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα τῆς θυγατρὸς του.

«Περὶ αὐτοῦ ὀμιλοῦσαμεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἡ μητέρα σου καὶ ἐγὼ. . . Αὐτὸ σε ἐκπλήττει; Ἄλλ' ἀπεναντίας δὲν εἶνε πολὺ φυσικόν;

Καί, ἀφ' οὗ τῆς ἐξέθηκε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ὅπως καὶ εἰς τὴν μετὰ τῆς συζύγου του συνουσίαν, ἐπρόσθεσε:

«Τώρα θὰ συνομιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ οἱ τρεῖς μας.»

ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν περιπατητῶν τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ὁ δῦον ἦλιος ἐπεκόσμηε διὰ χρυσοῦ καὶ πορφύρας παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Ράνκης, κάτω εἰς τὰ λιβάδια, τὰ ποίμνια ἔβοσκον ἠσυχῶς ὁ ὄρμος τοῦ Δινάρ, ὡς λίμνη ὄρατα, ἐλίκνιζε μίαν λέμβον ἐπὶ τῶν ἡρῶν ὑδάτων του, καὶ μακρὰν τὸ πέλαγος ἐσπινθηροβόλοι. . . Ἄλλ' ἡ Εὐτυχία δὲν ἀπεθαύμαζε τὴν μαγευτικὴν ταύτην εἰκὼνα, ὅπως ἄλλοτε. Ἦτο καθ' ὀλοκλήριαν ἀφοσιωμένη εἰς τὰς σοβρὰς τῆς σκέψεις. . .

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μορδάς ἔκαμαν ἔκτοτε διαφόρους παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν διαθέσεων τοῦ Μαξίμου καὶ ταχέως ἦλθον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἂν ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς εἶχε περιουσίαν θὰ ἐζήτηε ἀεὶ πρὸς τὸν σύζυγόν της περὶ τῆς ζωῆς, τὴν ὅποιαν ἔζησεν ὑπὸ τὴν σκιάν της, ὅταν ἀκόμη ἦτο πριγκήπισσα Ροζάλβα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΘΕΡΟΣ Εἰς τὴν Θέσιν σου

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἀνερριχθῆ εἰς τὰ γόνατα τοῦ πάππου του· οἱ ἀδελφοὶ του ἐκάθησαν πλησίον, ὁ δὲ πάππος ὅστις ἠγχαριστεῖτο νὰ διηγῆται τὰ ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

— Ἦμουν μικρὸς ἀκόμη, παιδιά μου, ὅτε ἐπεβιβάσθημεν εἰς τὸ πλοῖον ν' ἀναχωρήσωμεν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου ἐκλαῖον ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος.

— Τότε λοιπὸν διατὶ νὰ φύγετε ἀφ' οὗ ἐλυπεῖσθε τόσον; εἶπεν ὁ Γεωργάκης, ὅστις ἔλεγεν ἐλευθέρως ὅτι ἐσκέπτετο.

— Ὑπάρχουν περιστάσεις εἰς τὴν ζωὴν ὅπου ἀποχωρίζεται κανεὶς ὅ,τι ἀγαπᾷ, μικρὴ μου, εἶπεν ὁ πάππος. Οἱ γονεῖς σου καὶ ἐγὼ κατὶ ξεύρομεν.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἠτις ἔφεραν εἰς τὸν νοῦν τὸσας θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἐξηκολούθησεν ὁ πάππος.

— Ἡ Ὁ ρ α ἰ α Ἐ λ λ α εἶτο πλοῖον, τοῦ ὅποιου ὁ πλοίαρχος ἦτο φίλος μας. Περιπατῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, συνωμίλει μετ' ἀγάπην μετὰ τὸν πατέρα μου καὶ μετὰ ἐγὼ εὐρεῖται εἰς τὰ γόνατά του· ἔπειτὰ μετὰ ὡδήγει εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐθάπευα τὰ πελώρια κανόνια.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἡσυχὴ καὶ ἔλαμπεν ὡς ὁ καλλίτερος καθρέπτης. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἶθριος καὶ κανὲν σύννεφον δὲν τὸν ἐβόλωνεν:

Ὁ πλοίαρχος, σοβαρὸς καὶ ἀτάραχος, ἐπαναλάμβανε.

— Ὅταν ταξειδεύῃ κανεὶς εἰς τὸ πλοῖόν μου εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ναυαγήσῃ· ἐμὲ ποτὲ δὲν μ' εὕρηκε μεγάλη τρικυμία. . .

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆς ἠγχαρίσται τοὺς ἐπιβάτας.

Ταχέως παρήρχοντο αἱ ὄραι τῆς ἡμέρας, τῆς δὲ νυκτὸς ἀκόμη ταχύτερον.

Ἀλλὰ μίαν νύκτα ἐνῶ πάντες ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον, δυνατὴ κραυγὴ ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὅλοι ἦσαν ὀρθοὶ· ἄλλαι δὲ κραυγαί, κραυγαὶ ἀπελπισίας καὶ φρίκης ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ ἀσθμαίνοντα στήθη: Φωτιά! φωτιά!

Οἱ ἐπιβάται ἦσαν ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ τρόμου. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου διωργάνωσε τὴν διάσωσιν.

Ἀξιοματικοί, ναῦται καὶ αὐτοὶς ἐπὶ ὁ ναυτόπαις ἠμιλλῶντο τίς νὰ δεῖξῃ περισσότερον θάρρος. Ἄλλ' ἡ γενναιότης τοῦ πλοίαρχου ἰδίως ἦτο ὑπεράνω θρωπος.

— Αἱ ἄνατοι εἰς τὴν θάλασσαν! ἀνέκραξε.

Δι' ἐνὸς βλέμματος συνεκράτει τὸ κύμα

των έπιβατων. Το βλέμμα εκείνο εσήμαινε όχι μόνον: «Εγώ είμαι ο κύριος εδώ! αλλά και άλλο τι ακόμη: «Είμαι υπεύθυνος διά την ζωήν σας».

Η φοικτική εκείνη σκηνή έχαραχθη διά παντός εις την μνήμην μου. Ο πατέρας μου μ' έπηρε εις την αγάλην του, ή μητέρα μου ώχρα και λιποθυμούσα προσήυχετο τα βλέματά της έχουσα ύψωμένα εις τον ουρανόν. Η πυρκαϊά εξήκολούθει το καταστρεπτικόν έργον της.

Μας επείθασαν εις μίαν άκατον με ναύτας τινάς. Θάρρος! έλεγον ουτοι, είμεθα κοντά εις ένα νησί και θα βγούμε 'ς την ξηρά σε λίγο.

Εν ώ δε εκωπηλατούμεν, οι όφθαλμοί μας έμενον προσήλωμένοι εις το κινδυνεύον πλοϊον, το όποϊον έν αγωνία, έψυχομάχαι πριν καταβροχθισθη από τα κύματα.

Εις την λάμπην των φλογών παρηκολούθουμεν τας περιπετειάς του τρομερού τούτου δράματος' ή διάσωσις εξήκολούθει. . . μετ' όλίγα λεπτά όλοι θα ήσαν άσφαλείς' άλλ' έξαφνα ήκούσθη δυνατός τριγμός. . . και ή Ωραία Έλλάς δεν υπήρχε πλέον. . .

— Παππού, ειπεν ο Γεωργάκης, έσωθή ο καλός σας ο πλοίαρχος ;

— Νά σωθή ; ειπεν ο πάππος. Διά να σωθη αυτός έπρεπε πρώτα να σωθούν όλοι οι άλλοι.

Σταθερός εις την θέσιν του, ειδη πλησιάζοντα τον θάνατον, άτάραχος.

«Ω, βεβαίως την τελευταίαν εκείνην στιγμήν άγαπητή όπτασία παρουσιάσθη εις τους όφθαλμούς του. «Όσον στωϊκός και άν εινε κανείς εινε δυνατόν να θυσιάση την ζωήν του χωρίς ν' άποτείνη τελευταίον άποχαιρετισμόν εις εκείνους τους όποϊους δεν μέλλει πλέον να επανίδη ;

Ο πλοίαρχος ειχε νυμφευθη πρό όλίγων μόνον μηνών.

Εις το κατώφλιον της αιωνιότητος εύρισκόμενος, διεκρίνε μίαν γυναίκα, ήτις έτεινε προς αυτόν τους βραχιόνας.

«Ητο πιστός χριστιανός και έπίστευεν εις την άλλην ζωήν, και ειπε :

— Καλήν εντάμωσιν ! πρέπει ν' αποθάνω εδώ !

— Παππού ! ανέκραξεν ο Γεωργάκης, θα γίνω πλοίαρχος εις τα πολεμικά μ' άρέσουν οι άνθρωποι που έχουν πολύ θάρρος.

Ο πάππος ένευσε καταφατικώς με την κεφαλήν του, άλλ' επρόσθεσε:

— Παιδί μου, είτε εις την ξηράν είτε εις την θάλασσαν εινε κανείς, το καθήκον εινε παντού το ίδιον. Ο στρατιώτης ο όποϊός άκούει να σφυρίζουν τριγύρω του αι σφαίραι, δεν κάμνει το καθήκόν του όπως και ο ναυτικός ; Άλλά μόνον εις τας μάχας κάμνει κανείς, ότι

πρέπει; Έκαστος από ήμάς εις την καθημερινήν ζωήν, δεν εινε τάχα στρατιώτης ; Όστις δεν εκτελει το καθήκον εινε και εις την ζωήν όπως και εις τον στρατόν κακός στρατιώτης. Μικροί και μεγάλοι, πρέπει ν' αγωνιζόμεθα όσον ζώμεν. Άχ ! αν είμεθα τόσο γενναίοι εις τον καθ' εκάστην βίον μας όπως εινε οι στρατιώται και οι ναυταί μας, αν εκάμνομεν όλοι το καθήκον μας όπως αυτοί, πόσον καλλιτέρα θα ήτο ή πατρίς μας ! . .

Εμπρός λοιπόν όλοι, μικροί και μεγάλοι. Έργασία ! αυταπάρησις, καθήκον, αυτά απαιτούνται διά το μεγαλειόν της Ελλάδος.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΗΣ

Ο ΒΙΟΣ ΜΙΑΣ ΓΡΑΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

ΒΙΣΙΤΟΡΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΣΕΡΠΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΦΙΕΡΩΘΕΙΣ ΥΠ' ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΝ

Επειδή με βλέπετε να κάθημαι συχνά κουλουριασμένη και σιωπηλή, με μάτια μισοκλεισμένα, δεν πρέπει να υποθέσετε, μικροί μου κύριοι, ότι δεν σκέπτομαι, και ότι, επειδή τάχα είμαι γάτα, ο νους μου δεν εργάζεται. Πλανώται όστις νομίζει ότι τα σιωπηλά πλαίσια δεν εινε νοήμονα' τουναντίον, οι όλιγότερον φλόαροι εινε κατά γενικόν κανόνα και οι πλέον παρατηρητικοί άλλως τε σεις, οι όποιοι διαβάσετε τόσα, ο κύριος Παύλος ιδίως, θα ειξεύρετε βεβαίως τί λέγει εν γνομικόν: « Η σιγή εινε το πνεύμα των μωρών και μία εκ των άρετών των φρονιμών.»

Λοιπόν, διά να επανέλθω εις τον έαυτόν μου, εγώ πού με βλέπετε, πολύ συχνά την εποχήν που ο τύφος εθέριζε τους κατοίκους των Άθηνών (επέρασαν πολλά έτη από την εποχήν του τύφου, άλλ' ή γάτες, το ξεύρετε δά, ζούν πολλά χρόνια) και ή οικογένειά σας όλη ειχε καταφύγη δεν ένθυμούμαι πλέον εις ποίαν νήσον, αφήσασα έμέ κατάμονην εις το σπίτι, ιδού τι έκαμνα διά να διασκεδάζω την πληξίν μου και την πείναν ή όποία μ' εδασάνιζε τον περισσότερο καιρόν : ανέδυνα εις το γραφείον της μητέρας σας, ήρπαξα ένα κομμάτι χαρτί και με τα νύχια μου τα όποια εβουτούσα εις το καλαμάρι έγραφα, ότι μου ήρχετο εις τον νουν.

Άλλά άς μη περιαιτολογώ ! Ο σκοπός μου εινε να σας διηγηθώ τον βίον της Στακτερής, μιās μεγάλης γάτας, φίλης της μητέρας μου, ή όποία κατοικούσε μαζί της εις της θείας σας Πηνελόπης όπου εγεννήθη και εγώ. Τας τελευταίας ήμέρας της ζωής της

ή Στακτερή, μαδιμένη από γρηγάρι και σχεδόν άνικανος να κυνηγή τοίς ποντικούς, μ' έπηρε από καλό μάτι και μ' έσυμβούλευσε πώς πρέπει να φέρωμαι και να ζώ εις αυτόν τον κόσμον. Η εξαίρετος αυτή φίλη δεν υπάρχει πλέον' απεβίωσε πλήρης ήμερών, εκτιμωμένη παρά πάντων όσοι την εγνώρισαν και ήδυνήθησαν να θαυμάσωσι το θάρρος το όποϊον έδειξε πάντοτε ένώπιον των μεγάλων ποντικών. Ίδου ο βίος της όπως μοί τον διηγήθη ή ίδια όταν, κατάκοπος από τα παιγνίδια, εξήπλωνόμην πλησίον της και έχωνα την κεφαλήν μου μεταξύ των δύο εμπροσθίων ποδών της περιμένουσα να επιστρέψη ή μητέρα μου ή όποία πολύ ήγάπα τον περιπατόν.

Σερπετούλα μου, μοί ειπεν αρχίζουσα την διήγησίν της, συ εγεννήθης μέσα εις ένα καλάθι γεμάτον μαλλιά και ειχες όλας σου τας αναπαύσεις' ή ζωή σοι έμειδίασεν εύθυσ από της πρώτης στιγμής' ούτε πίκρες ήσθάνθης έως τώρα ούτε βασανιστήρια εδοκίμασες εκτός από όλίγες μυτιές τας όποίας σου δίδου όσάνις εξ άπροσεξίας χυνείς το γάλα σου' δεν ήμπορείς λοιπόν να φαντασθής τί υποφέρουν αι πτωχάί γάται, αι απόκληροι της τύχης, πόσας πανουργίας πρέπει να μεταχειρισθούν διά να προμηθευθούν όλίγην τροφήν άνεπαρκή, και πόσα σκληρά βασανιστήρια δοκιμάζουν.

Η μητέρα μου ή μακαρίτισσα ήτο μία από αυτάς τας γάτας και κατοικούσε εις έν χωρίον, όλίγον μακράν των Άθηνών. Έκει, εις μίαν άχυραποθήκην, ανέμεσε εις τον σανόν εγέννησε μίαν ήμέραν ή μητέρα μου έμέ και τέσσαρα άλλα αδελφάκια μου. Όταν έμεγαλώσαμεν όλίγην και ήμπορούσαμεν να περιπατώμεν μόνην μας, μάς εβούθησε να έγκαταλείψωμεν την άχυραποθήκην όπου είδομεν το φως και να πορευθώμεν εις άλλους εύρύτερους όρίζοντας. Τρία αδελφάκια μου ανερχτήθησαν επάνω εις μίαν στέγην, όπου αναμειβόλας έφρονεύθησαν ή εκλάπησαν, διότι δεν τα επανείδομεν ποτέ πλέον. Η άλλη μου αδελφή και εγώ εισήλθομεν εις μίαν μεγάλην αύλην όπου πάππιαι έπεριπάτουν εις την λάσπη και σκύλοι εγαύγιζαν και άνθρωποι εργατικοί έτρεχαν βιαστικά επάνω κάτω με απεριγράφτον θόρυβον.

Μία υπηρέτρια με παρετήρησε: — Μπα ! ένα γατάκι ! εφώναξε πώς εύρέθη εδώ ; Μετ' όλίγον δέ ιδούσα το αδελφάκι μου, το όποϊον πραγματικώς δεν ήτο καθόλου εύμορφον, ειπε : Τι, μη θαρρείτε πως θα κρατησωμεν τόσα γατιά εδώ μέσα ; αυτό μας έλειπε ! δια να μας έρημάξετε την κουζίνα ! Έλα, Ψιφίνα, ειπε κρίζουσα την αδελφήν μου. Η δυστυχής αυτή, ως να προέδλεπε

τι την επερίμενε, δεν εκινήθη' τότε ή σκληρά υπηρέτρια την συέλαβε, την έστραγγάλισε με τας χειράς της και την έρριψε σφαδάουσαν ακόμη επάνω εις την κόπρον των ίππων.

Όλον μου το αίμα έμαζεύθη εις την καρδιά μου' ο φόβος μ' έκαμε να τραπώ εις φυγήν.

Η υπηρέτρια, ή όποία έφερε το πένθος εις την οικογένειάν μου ήτο κτηνώδης μάλλον παρά κακή : ένόμισεν ότι δεν έκαμε μεγάλο κακό φονεύσασα ένα μικρό γατάκι, όλίγων μόλις εβδομάδων' βλέπουσα δε ότι εγώ ειχα ζαρώση κατατρομαγμένη εκεί πλησίον εις το πηγάδι, με έλυπήθη και μου προσέφερε όλίγον γάλα μέσα εις το όποϊον έτριψε και ψωμί' άλλ' ο φόβος ειχε κόψη την όρεξίν μου.

Μία μεγάλη πάππια (ο Θεός να την συγχωρήση' υπάρχουν εις τον κόσμον ζώα έντελώς όμοιάζοντα με άνθρωπος κατά την μορίαν!) μία μεγάλη πάππια λοιπόν, ήλθε καμαρωτή και κουνιστή και εστάθη εμπρός εις την γάββαν μου.

— Πώς ! δεν πεινάς ; . . . κάμνεις νάζια, βλέπω, μικρούλα μου πρασινομάτα, μοί ειπε.

Εις στεναγμός και έν βλέμμα το όποϊον έρριψα προς το μέρος της κακομοίρας της αδελφής μου, ήσαν ή μόνη μου απάντησις.

— Μπα ! ο θάνατος αυτής της άσχημόγatas σου έκοψε την όρεξιν ; επανέλαβε. Αν εγώ επάθαινα το ίδιο κάθε φορά που βάζουν 'ς το ταψί ή 'ς τή σουβλα μίαν πάππιαν, θα έμενα αιωνίως νηστική.

Και ή αναίσθητος πάππια ανέκαγγασεν εξ εύχαριστήσεως, επειδή ένόμισεν ότι ειπε καμμίαν εξυπνάδα, και εξεσε αρκετήν ώραν την κεφαλήν της με τα άσχημόποδά της.

— Μου επιτρέπεις να φάγω όλίγον απ' αυτό το ζυμαρικό ; εξήκολούθησεν όταν ήσύχασεν όλίγον εις ανταπόδοσιν και εγώ θα σε οδηγήσω εις έν μέρος που ξεύρω, εις το χείλος της λίμνης, το όποϊον εινε γεμάτο σκωλήκια.

Πώς ειδη ποτε, ειπέ μου σε παρακαλώ, γάτες να τρέφονται με σκωλήκια ! Αυτή ή σιχαμένη το ήξευρε πολύ καλά τούτο, άλλ' ήθελε να φανή εύγενής τάχα και γενναϊόδωρος ανεξόδως.

Πόσας φορές, κατόπιν εις τον βίον μου, ειδα ανθρώπους ει όποιοι μου ένθύμισαν το ζήλον τούτο ! Μετά τιναι καιρόν έμαθα τον θάνατόν της : την εφωγαν παραγεμιστήν εις τον φούρνον. Λοιπόν ! θα με πιστεύσης ; μολονότι ο θάνατος των ζώων μου προξενεί πολλήν λύπην, σε θεβαϊώ έν τούτοις ότι έμαθα τον ίδιον της με τηνμεγίστην άδιαφορίαν. Άλλ' άς επανέλθωμεν εις την ιστο-

ρίαν μας. Έκείνο το βράδυ έστησα την φωλειάν μου μέσα εις τον σταύλον, επάνω εις τον σανόν.

Την άλλην ήμέραν, όταν εξύπνησα το πρωί, ο καιρός ήτο λαμπρότατος' εκάθησα εις τον ήλιον και έκαμα την τουαλέταν μου' έρρόφησα από μίαν γαβάβαν το γάλα το όποϊον αι άλλαι γάται ειχαν αφήση και ανέλαβα αρκετάς δυνάμεις με το λιτόν αυτό πρόγευμα. Η Μαρούλα, ή υπηρέτρια εξήρχετο αυτήν την στιγμήν από το μαγειρείον και με ειδη.

— Νά ! ήμέρωσες, βλέπω, άγριμάκι μου, ειπε' έτσι μπράβο ! αν φανής καλό, θα σου βάλω να γλύψης τα πιάτα.

Αυτή ή κόρη μου επροξένει φρίκην εν τούτοις όμως έτριφθηκα εις τους πόδας της ως να ήθελα να την θωπεύσω' άλλ' άμα ήπλωσε το χέρι της προς έμέ, το εδάγκασα δυνατά.

Δυστυχώς τα μικρά μου σκυλόδοτα δεν ήσαν ακόμη πολύ δυνατά, και δεν την έκαμα να πονέση πολύ' ετίναξε μόνον τα δάκτυλά της λέγουσα :

— Βγάξεις δοντάκια, μικρούλα μου, αλλά δεν εινε ανάγκη να τα γυμνάξης 'ς τα χέρια μου.

Αι λέξεις αυταί ήσαν εξευτελιστικάι δι' έμέ' δεν ήμην λοιπόν τίποτε, και εγώ ένόμιζα ότι ήμην πλέον σπουδαία και σημαντική γάτα !

[Έπεται συνέχεια] ΣΕΡΠΕΤΗ ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΑΝ

Ο ΠΑΙΔΟΦΑΓΟΣ

Δύο μικρά παιδιά μετέβαινον από του χωρίου των εις την πόλιν' επειδή δε τα κατέλαθεν ή νύξ ήναγκάσθησαν να καταφύγωσιν εις τινα ξενώνα ή χάνι όπως κοινώς ονομάζονται τα έν τή μέσση των μεγάλων οδών ξενοδοχεία, όπου καταλύουσιν οι όδοιπόροι διά να αναπαύωνται αυτοί και τα ζώα των. Αφ' ου έπλαγίασαν ήκουσαν ανθρώπινους ήμιλιās έν τή παρακειμένω δωμάτιω. Κινούμενα δε υπό κακής περιεργίας εκόλλησαν τα ότα των εις την θύραν διά να άκουσωσι. Ήκουσαν δε τον διευθυντήν του ξενώνου λέγοντα προς την γυναϊκά του :

— Αύριον πρωί πρωί καθώς ξημερώση, να ανάψης φωτιά και να στήσης το τσουκάκι. Αύριον εινε πανηγύρι και θα περάση πολύς κόσμος από εδώ και πρέπει να έχωμεν έτοιμον φαγητόν πολύ. Ίσα ίσα πού μας ήλθαν απόψε και τα δύο μικρούλια, θα σφάζω το μεγαλύτερον και θα εινε περίφημο καθώς μάλιστα εινε και παχουλό παχουλό.

Τα δύο παιδιά ως ήκουσαν τους λόγους τούτους εταράχθησαν και κατετρό-

μαξαν, διότι ένόμισαν ότι ο ξενοδόχος ήθελε να σφάζη το έν εξ αυτών καθ' όσον μάλιστα το μεγαλύτερον ήτο πράγματι εύτραφές και παχουλόν.

«Τί να κάμωμεν ;

— Να πηδήσωμεν από το παράθυρον. Άλλ' ή θύρα της αύλης ήτο κλειστή. Όπως δήποτε κατέβησαν 'ς την αύλην και έχώθησαν εις μικρόν στάβλον όπου ήσαν χοίροι, και εξαρώσαν έν τινι γωνία.

Έννοείται δε ότι όλην νύκτα δεν εκλείσαν μάτι.» πού να τους κολλήση ύπνος ! . . .

Η αγωνία των ήτο απεριγράφτος. Το πρωί πριν φέξη καλά καλά, ο ξενοδόχος ήλθεν εις τον στάβλον κρατών μάχαιραν και άκονων αυτήν μετά εύαρεσκείας. Έλεγε δε ύπομειδιών :

«Κοπιώστε, μικρούλια μου, και ήλθε ή τελευταία σας ώρα. Έλα συ πρώτο, παχουλό μου, να σε χαϊδέψω λιγάκι.»

Τα κακόμοιρα παιδιά ως ήκουσαν τους φοβερούς τούτους λόγους δεν ήδυνήθησαν να κρατήσωσι τους λυγμούς και παρευθός εξήλθον εκ της γωνίας των και έπεσαν πρό των ποδών του ξενοδόχου και τον παρεκάλουν να τα λυπηθή και να μη τα σφάζη.

Ο ξενοδόχος ήπόρησε και τα ήρώτησε πώς εύρέθησαν εκεί. Έπεινα δε εδιηγήθησαν καταλεπτώς όσα ήμεϊς ειξεύρομεν ήδη.

«Ανόητα ! ειπε προς αυτά ο ξενοδόχος' πώς γίνεται αυτό να με νομίσετε άνθρωποφάγον ; Εγώ να σκοτώσω άνθρωπον και μάλιστα μικρά παιδιά ! Δεν έλεγα διά σας, αλλά διά τα δύο γουρουνόπουλα που μας ήλθαν χθές βράδυ. Καλά όμως όπου έτυχε έτσι το πράγμα, διά να βάλετε γνώσι και να μη βάλετε αυτί» ποτέ σας.

* Π.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΜΕΖΑΧΟΥΤΑ

Πρό πολλών αιώνων, πολύ πρό της ανακαλύψεως της Αμερικής υπό του Χριστοφόρου Κολόμβου, εξή έν τή Μεξικώ ήγεμών τις ισχυρός και άνδρείος, ονομαζόμενος Μεζαχούας.

Όλίγα έτη πρό της στιγμής καθ' ήν άρχεται ή παρούσα ιστορία ο πατήρ του Μεζαχούα ειχε φονευθη έν τινι μάχη, εύθυσ δε ο θεός αυτού όνόματι Μόξτας, άνηγορεύθη βασιλεύς, και τοι ειξευρε κάλιστα ότι το στέμμα δεν άνήκεν εις αυτόν και ότι νόμιμος διάδοχος ήτο ο βασιλόπαις Μεζαχούας.

Οι φίλοι και όπαδοί του άδικηθέντος βασιλόπαιδος συνεβούλευσαν αυτόν να απέλθη εκ της βασιλικής Αύλης και να κρυφθή, μήπως τον κακοποιήση ο νέος βασιλεύς Μόξτας ο άρπαξ του στέμματος.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαί 19

- Πρέπει να διαβάζουν τα παιδιά το καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! και ποίαν εποχήν δεν πρέπει να δια-εάξη ο άνθρωπος ;
- Αλλά τί εννοείτε να διαβάζουν, τα μαθήματά των ;
- Α, όχι ! δεν είπαμε αυτό ; πρέπει να κάμνουν δια-κοπήν, και μάλιστα οι έπιμελείς και προδιβασμένοι.
- Αλλά τότε τί πρέπει να διαβάζουν ;
- Υπάρχουν και άλλα βιβλία, επίσης διδακτικά, επίσης μορφωτικά, αλλά τα όποια έχουν το πλεονέκτημα να είνε ευχάριστα και διασκεδαστικά.
- Και υπάρχουν εις την γλώσσαν μας τοιαύτα βιβλία ;
- Πολλά όχι βέβαια ; αλλά εγώ γνωρίζω εν τώ όποϊον εμπορεί να τα αναπληρώση δια.
- Και ποίον είνε αυτό ;
- Έρωτας σαν να σ' εφέραμεν από την Κίνα ! Λη-σμονείς, αδελφέ, την « Διαπλάσιν τών Παιδών » τό μονα-δικόν εις την γλώσσαν μας περιοδικόν διά παιδιά ;
- Ω, καλά λές ! . . .
- Βέβαια ! την « Διαπλάσιν τών Παιδών ». Και τί δεν περιέχουν οι τόμοι της : εικόνες πλήθος, μυθιστορή-ματα ήθικώτατα και τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δράματα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, αλληγορίας, περιγραφάς, επιστημονικά κρηρα εϋ-ληπτα και με χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων άν-δρών, παιδικά πνευματα, παντοειδή αινίγματα, παιγι-δια και άλλα χίλια δύο. Περιέργον μου φαίνεται πως εως τώρα δεν τους ήγόρασες διά τα παιδιά σου.
- Έχεις δικαίον, πρέπει να τους αγοράσω τους τόμους της « Διαπλάσεως » διά τα παιδιά μου και διά τα άνε-ψακία μου.
- Ότι πρέπει να τους αγοράσης δεν υπάρχει άμφιβο-λία ; σου συνιστώ μόνον να μη αναβάλης ούδέ στιγμήν, άν θέλης να τους πάρης φθηνά. Ίδου τί λέγει ή είδο-ποίησις του έκδότου : διάβασέ την και σπέυσε να έπωφε-ληθής της εύκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους επιθυμούντας την διά της αναγωγέως ήθικών και τερπνών βιβλίων μόρφωσιν τών τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της « Διαπλάσεως τών Παιδών » σχη-ματίασα πλήρησ σειράσ τών ήδη έκδοθέντων 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικού τούτου, προσφέρει εις τώ κοινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εϋνήνην, ήτοι προς δραχμήν 1 τώ τόμον, άντι της συνήθους αύτών τιμής τών δραχμών 2,50.

Οι πλεονάζοντες και προς μίαν δραχμήν έκαστος παρ-εχόμενοι είνε οι εξής 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Οι εκ της άνω σειράσ εξαιρούμενοι πέντε τόμοι είνε σχεδόν εξηνητημένοι, πωλούνται δε τα όλίγιστα ευρισκό-μενα αντίτυπα του 1^{ου}, 3^{ου} και 13^{ου} τόμου προς δρ. 2,50 έκαστον, του 10^{ου} δρ. 4 και του 2^{ου} δρ. 10.

Και εκ τών 19 δε τόμων της δραχμής οι βαθμηδόν εξαντλούμενοι θα υπερτιμηθώσι πάλιν ; ώστε οι θέλοντες να έπωφεληθώσι της εύκαιρίας πρέπει να σπέυσωσιν.

Έκατος τόμος της « Διαπλάσεως τών Παιδών », κοσμεϊται δι' 100 εως 130 εικόνων είνε ανεξάρτητος τών άλλων τόμων και άποτελεϊ άυτοτελές βιβλίον.

Έν τοϊς τόμοις της « Διαπλάσεως » έκτός της άλλης ποικίλης εξόχως επαγωγού, μορφωτικής και διδακτικής ύλης, έμπεριέχονται και τα εξής ήθικώτατα μυθιστορή-ματα, τα πλείστα τών όποϊων ως κύρος της φιλολογικής αύτών αξίας και της μορφωτικής αύτών δυνάμεως φέρουσι την βράβευσιν αύτών από της Γαλλικής Ακαδημίας :

- Ο Άνοιχτόκαρδος, εν τώ 6^ω τόμω. — Οι τρεις μικροί Σωματοφύλακες, εν τώ 7^ω και 8^ω.
- Ο Βράχος τών γλάρων, εν τώ 9^ω.
- Ο Μικρός ήρωσ, εν τώ 10^ω.
- Η Κόρη του Γεροθωμά, εν τώ 11^ω.
- Ο Ίωάννης Καστί-ρας, εν τώ 12^ω, 13^ω και 14^ω.
- Τό Κερβάνιον εν τώ 13^ω και 14^ω.
- Αί Διετείς διακοπαί, εν τώ 15^ω και 16^ω.
- Ο Πλοίαρχος, εν τώ 17^ω και 18^ω.
- Η Γυ-φτοπούλα, εν τώ 19^ω και 20^ω.
- Η Άδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου, εν τώ 20^ω.
- Οι Καλοί άνθρωποι εν τώ 21^ω.
- Ο Μικρός λόρδος, εν τώ 22^ω.
- Ο Κληρονόμος του Ροβινσώνας, εν τώ 23^ω και 24^ω.

Άνάγνωσμα τοιούτον εις τόσον μικράν τιμήν προσφε-ρόμενον είνε τυχερόν άπόκτημα διά τους ενδιαφερομένους ύπερ της μορφώσεως τών τέκνων των γονείς.

Οι εν ταϊς επαρχίαϊς δέον να προσθέτωσιν εις την τι-μήν έκάστου τόμου και λεπτά 10 διά ταχυδρομικά τέλη. Οι δε εν τώ έξωτερικώ πέμπουσιν εις χρυσόν τώ αντίτιμον, δεν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Ποσά μικρότερα τών 5 φράγκων, εκ του έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημον.

Αί παραγγελίαϊ άπευθύνονται, μετά του αντίτιμου, δι' επιστολής συστημένησ κατ' εϋθειαν

Πρός τόν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον

έκδόστη της « Διαπλάσεως τών Παιδών »

Πλατεία Όμονοιას, αριθ. 10 της οδού Δώρου

Εις Αθήνας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τώ κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεϊ παρασχόν εις την γύραν ήμωσ ύπηρεσίασ και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοις παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7
Αϊ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαϊ δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 10.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις
Πλατεία Όμονοιას, αριθ. 10 της οδού Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.— 21

Έν Αθήναις, την 9' Ιουλίου 1894

Έτος 16^{ον}.—Αριθ. 21

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

μου αναγνωσται, όταν εισθε ασθενείσ, μητέρα, αδελφήν να τα περιποιηθή, να κάθηται πλησίον της κλίνης των, να εκτελή, να προλαμβάνη πάσαν επι-θυμίαν των.

Ουδείς προσπαθεϊ να καταστήση με γλυκέϊς λόγους όλιγώτερον πικρόν τώ ποτόν τώ όποϊον μέλλει να τα ιατρεύση.

Δεν φέρονται με σκληρότητα προς αυτά, πολλάκις δε άγαθή τις νοσοκόμος φθιρρίζει εις τώ ούσ των λόγους ενθαρ-ρυντικούς.

— Πιέ, παιδί μου, προς χάριν της μητρός σου, ή όποια θα ευχαριστηθή τόσο να σε ιδή να γιάνης.

Αλλ' οι λόγοι ούτοι δεν ισοδυνα-μούν προς τα φιλήματα, προς τας θαι-πείας, τας όποίας λαμβάνετε σεϊς, ευ-τυχή παιδία, και εις την μικροτέραν κακοδιαθεσίαν σας.
Έστε ευγνώμονα λοιπόν προς τους

γονείς σας, τους τόσοσ καλοός και φιλο-στόργους και προς τόν Θεόν όστις σας τους έδωκε. Συλλογιζόμενοι δε ότι άλλα παιδία εύρίσκονται εις κλίνην νοσοκο-μείου, υποφέρετε με περισσοτέραν γεν-ναιότητα τα δυστυχήματα, τα όποια σας στέλλει ο Θεός.

Είνε πέμπτη. Ο πατήρ του Ίωάν-νου Αδρακτά άφηκε την εργασίαν του και ήλθε να ιδή τόν ασθενή υίόν του. Τό δυστυχές παιδίον είνε πολύ ά-δύνατον ; φλογερά δίψα το καταδιβρώ-σκει ; από καιρού εις καιρόν βρέχει τα ξηρανθέντα χείλη του εις δοχείον, τώ όποϊον είνε επί μικράσ τραπέζης, πλη-σίον της κλίνης του.

Λάμψης χαράσ εφώτισε τώ πρόσωπόν του ότε ανεγνώρισε τόν πατέρα του.

— Πώς πᾶς σήμερα, παιδί μου ; ή-ρώτησεν ο Αδρακτάς.

— Δεν είμαι καλά ; διόλου καλά νοιώθω πως θ' άποθάνω.

— Ν' άποθάνης, παιδί μου ; εϊπεν ο εργάτης, τόν όποϊον αί λέξεις αύται ε-πλήξαν βαρέως εις την καρδίαν, αλλ' ό-στις προσποιεϊται ήσυχίαν την όποιαν φεβ ! δεν έχει ν' άποθάνης ! ή νοσοκό-μος μου εϊπε πως είσαι καλλίτερα, πολύ καλλίτερα !

— Θ' άποθάνω, τώ νοιώθω, επανέ-λαβε τώ παιδίον ; αλλά πριν άποθάνω πρέπει να σου εξομολογηθώ κάτι.

— Νά μου εξομολογηθής ;

— Ναι, λέγουν πως εξομολογημένη άμαρτία δεν είνε πλέον άμαρτία.

— Τι τρέχει, παιδί μου ;

— Από τότε που είμαι εδώ, αυτό μο-νάχα συλλογιζόμεναι ; όλην την ήμέρα αυτό έρχεται εις τόν νούν μου ; την νύ-κτα αυτό βλέπω 'ς τόνειρό μου.

Ήσυχασε, παιδί μου, εϊπεν ο πατήρ, βλέπων τώ τέκνον του εξαπτόμενον ό-λονέν, και τας παρείας του γινομένησ έρυθράσ από τόν πυρετόν.

— Να ήσυχάσω ! αφού έχω τόσο βά-ρος εις την συνείδησί μου !

— Βάρος ;

— Ναι, έκαμα μίαν άμαρτία . . . ε-κλεψα !

— Σύ, εκλεψες ;

— Ναι, εκλεψα.

— Έκλεψες ! εϊπεν ο πατήρ βαρύ-θυμος. Ποιός να το έπίστευε ! . . . Τέ-λος πάντων ; άς ιδούμε πως εϊμπορούμε να διορθώσωμε τώ πράγμα. Πές μου τώ ποσόν . . .

— Τό ποσόν ; . . .

— Ναι, τώ ποσόν που εκλεψες . . . Θεέ μου, ποιός να το έπίστευε αυτό τώ πράγμα !

— Τό ποσόν που, εκλεψα ! Σου έ-πέρασε από τόν νούν, πατέρα, διτι ο υίός σου εκλεψε χρήματα από κάποιον ; όχι, δεν εκλεψα χρήματα. Έκλεψα όμως κάτι άλλο, επήρα κάτι που δεν ήταν ιδικό μου.

— Μά τί λοιπόν ;

— Πλησίασε και άκουσε :

« Είνε τώρα ένας ή δύο μήνες, δεν ήξεύρω καλά ; ήτο ή παραμονή της ή-μέρας που έπεσα άρρωστος ; είχαμε δια-γωνισμό αριθμητικής εις τώ σχολείον. Ήτο ένα πρόβλημα . . . δεν εϊξεύρω πλέον τι, άν και τώ έκαμα και τώ ξανά-καμα έκατό φορές από την ήμέραν εκεί-νη, αλλά ήτο ένα πρόβλημα δύσκολο ; εις τώ πλάγι μου έκάθητο ο Άνδρέας Στεφάνου, ξέρεϊς, τώ μικρό εκείνο παιδί που είνε πάντοτε πρώτος εις τα μαθη-ματικά.

— Και λοιπόν ;

— Δεν ήμπορούσα να υποφέρω να είνε πάντα πρώτος ; μου είχες υποσχε-θής, άν ήμουν εγώ πρώτος, να μου κά-μης ένα δώρο ; να μου αγοράσης ένα σουγιά . . .

— Αϊ, ήλθες πρώτος, και σου αγό-ρασα τώ σουγιά . . .

— Τάκλεψα και τα δύο, και τώ σου-γιά και τώ βραβεϊο, εϊπεν ο Ίωάννης βα-θέως στεναζών.